

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 4To/54/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4122011271
Dátum vydania rozhodnutia: 04. 12. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Adriana Némethová
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2025:4122011271.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Adriany Némethovej a členov senátu JUDr. Ľubomíry Podmaníkovej a JUDr. Dušana Špireka, v trestnej veci proti obžalovanému A. B. C., pre zločin týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 odsek 1 písmeno a/, odsek 3 písmeno d/ Trestného zákona, o odvolaní obžalovaného A. B. C. proti rozsudku Okresného súdu Nitra zo dňa 29.05.2025, sp. zn. 3T/65/2022, na verejnom zasadnutí konanom v Nitre dňa 4 .decembra 2025, takto

rozhodol:

Podľa § 321 odsek 1 písmeno b/, písmeno d/, odsek 3 Trestného poriadku z r u š u j e sa napadnutý rozsudok vo výroku o treste.

Podľa § 322 odsek 3 Trestného poriadku sa

obžalovanému:

A. B. C., narodenému XX.XX.XXXX v D.,
trvale bytom E., F. XX,

u k l a d á :

Podľa § 208 odsek 3 Trestného zákona účinného do 05.08.2024 (ďalej len „Trestný zákon“), za zistenia poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 písmeno j/ Trestného zákona a nezistenia priťažujúcej okolnosti podľa § 37 Trestného zákona, postupom podľa § 38 odsek 2, odsek 3 Trestného zákona a § 39 odsek 1, odsek 3 písmeno d/ Trestného zákona, nepodmienečný trest odňatia slobody 5 (päť) rokov.

Podľa § 48 odsek 2 písmeno a/ Trestného zákona sa na výkon trestu odňatia slobody zaraďuje do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom bol obžalovaný A. B. C. (ďalej len „obžalovaný“) uznaný vinným zo zločinu týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 odsek 1 písmeno a/, odsek 3 písmeno d/ Trestného zákona s poukazom na § 138 písmeno b/ Trestného zákona, na tom skutkovom základe: „že najmenej v období od roku XXXX do XX.XX.XXXX v rodinnom dome v E. - G., E. H. I. J. X, kde býval v spoločnej domácnosti s poškodenou A. H. C., ktorá bola jeho manželkou, spôsoboval poškodenú fyzické a psychické utrpenie tým, že jeho agresívnym správaním, využívajúc silu a nadradenosť poškodenú opakovane najskôr asi jedenkrát týždenne a od roku XXXX C. denne fyzicky napádal tak, že ju udieral otvorenou dlaňou aj päťou do oblasti tváre a celého tela, sácal ju, kopal ju do nôh a stúpal jej na

prsty nôh, raz keď si myslel, že poškodená rýchlo jedla, pichol jej z celej sily príborovým nožom do ruky, neustále ju ponižoval, že je dementná ruská krava a keď sa na ňu pozrie, akoby sa pozeral na kravský zadok, vulgárne jej nadával, že je špina, kurva, krava, dement, nútil ju písať do zošita všetky výdavky a lepiť pokladničné bloky, kontroloval jej telefón, stále si namýšľal, že ho poškodená klame, na čo hovoril, že na jej klamanie najlepšie zaberá bitka, vždy si našiel dôvod na hádku, jeho správanie bolo nevyspytateľné, čo u nej vyvolávalo strach a napätie, v dôsledku toho sa poškodená počas spolužitia dvakrát odsťahovala aj s deťmi do bytu v E. na F. ulicu č. XX, kde ju pri návštevách napádal tak, že do nej strkal rukami, zle znášala aj jeho správanie voči deťom, ktorému nedokázala zabrániť, raz keď bránila syna, s ktorým mal konfliktný vzťah, hovoril jej, že dostane aj ona a aj ju zbil, fackal ju, sácal, v roku XXXX keď vyhodil dcéru z domu a poškodená bola na preliečení v nemocnici kvôli jej ochoreniu skleróza multiplex, kde prišla za ňou dcéra, ktorej dala kľúče od domu, tá si zobrala svoje veci a vkladnú knižku, čo sa obvinený dozvedel asi o tri mesiace, nevedel to znieť, tvrdil, že ukradla peniaze, za čo poškodenú zbil tak, že jej rozťal peru, na ktorej jej zostala jazva, fackal ju, pričom konanie obvineného vyvrcholilo dňa XX.XX.XXXX, keď poškodenej zase vyčítal, začal ju fackať, kopal ju do nohy, do lýtka, silno ju udieral do oblasti hrudníka, vyrazil jej dych a potom čo poškodená dňa XX.XX.XXXX nastúpila na plánované preliečenie do nemocnice sa röntgenovým vyšetrením zistilo, že jej zlomil dve rebrá.“

Za to mu bol podľa § 208 odsek 3 Trestného zákona s použitím § 36 písmeno j/ Trestného zákona a § 38 odsek 2 Trestného zákona uložený nepodmienečný trest odňatia slobody 7 rokov, na výkon ktorého bol podľa § 48 odsek 2 písmeno a/ Trestného zákona zaradený do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia.

Proti tomuto rozsudku, ihneď po jeho vyhlásení, podal odvolanie obžalovaný a to proti výroku o vine, treste a konaní, ktoré mu predchádzalo a ktoré odôvodnil prostredníctvom svojho obhajcu. V písomných dôvodoch odvolania uviedol, že namieta vykonané dôkazy, ktoré podľa neho nezodpovedajú realite a sú klamlivé. Výpoveď poškodenej považuje za naučenú a účelovú, na ktorú bola navedená, pretože ona sa takto nevyjadruje. Jej vyjadrenia z jednotlivých výpovedí sú rozporné, k podrobnostiam sa odlišne vyjadrovala na začiatku a v priebehu konania a následne v konaní pred súdom. Na rozpory vo vyjadreniach poukazoval vo svojej záverečnej reči. Spochybnil výpoveď svedkyne K., ktorá má podľa jeho informácií psychické problémy, vypovedala o skutočnostiach, ktoré chápe skreslene, práve pre jej psychické problémy. Zdôraznil, že so svedkyňou K. a jej rodinou má zlé vzťahy už dlhodobejšie. Taktiež výpoveď syna - svedka L. C. považuje s ohľadom na dlhodobý zlý vzťah za účelovú s cieľom poškodiť ho v tomto konaní. Uviedol, že príčinou zlého vzťahu bol prístup poškodenej k výchove detí, bola príliš benevolentná voči deťom a všetko im dovoľovala. Neprekážalo jej ani páchanie protiprávnej činnosti, za ktorú bol syn celkovo trikrát na podnet polície priestupkovo riešený a užívanie drog syna. Syn vypovedal účelovo na základe toho, že pred výpoveďou mal zápisnice z hlavného pojednávania a skutočnosť, že bol o pojednávaní informovaný, potvrdil aj sám vo svojej výpovedi. Rozporne a nedôveryhodne pôsobia vyjadrenia tohto svedka, pretože k páchaniu trestného činu malo podľa obžaloby dochádzať v rozpätí rokov XXXX až XXXX a od roku XXXX svedok študoval v F. a prípravnom konaní vo svojich výpovediach uvádzal, že o dianí doma ho informovala sestra. Poškodená sa často nelichotivo vyjadrovala o ňom pred deťmi, brala to ako formu pozitívnej sebareprezentácie a znevažovala výsledky jeho práce. Poškodená z neho robila pred deťmi vyslovene strašiaka. Taktiež výpoveď dcéry - svedkyne F. C. považuje za naučenú, v prípravnom konaní sa ku skutku vyjadrovala celkom odlišne ako na hlavnom pojednávaní a je toho názoru, že k tejto zmene prišlo na základe vyhrážania svedkom L. C.. Výpovede týchto svedkov sú naučené a ovplyvnené komunikáciou navzájom a M. H. n.o. Tieto dôkazy nie sú podľa jeho názoru dostatočne preukazujúce všetky znaky trestného činu týrania blízkej a zverenej osoby. Napriek tomu, že ich výpovede sú pomerne rozsiahle, nie sú dostatočne konkrétne vo vzťahu k jednotlivým čiastkovým útokom, ktorých sa mal dopustiť. Vytýka súdu prvého stupňa, že odmietol vykonať ním navrhovaný dôkaz vo vzťahu k zisteniu aktuálneho zdravotného stavu poškodenej. Je zrejmé, že táto trpí ochorením, ktoré spôsobuje organické zmeny v mozgu a z dôvodu, že poškodená vypovedala po vypracovaní pôvodného znaleckého posudku na jej osobu, je možné, že výpoveď na hlavnom pojednávaní bola ovplyvnená jej stavom. Znalecký posudok, ktorý bol vypracovaný, nepokrýva hodnotenie jej zdravotného stavu k času, kedy vypovedala na hlavnom pojednávaní. Tento nedostatok robí výpoveď poškodenej nepoužiteľnou ako dôkazu v trestnom konaní. Poukázal na rozpory medzi znaleckým posudkom znalkyne N. a znaleckým posudkom znalkyne O.. Znalkyňa O. nezistila v jeho osobnosti zo psychologického hľadiska také črty osobnosti, ktoré by u neho svedčili spáchaniu trestného činu. Zdôraznil, že prax sa vyvíja v tom smere, že sa sprísnil podmienky posudzovania následku, v tom význame, že musí dôjsť k preukázanému ťažkému následku, aby bolo možné hovoriť o poškodenom ako týranej osobe. Sprísňujú sa kritériá skúmané u páchatel'a v tom význame, že za tyrana sa považuje len osoba, ktorá vykazuje znaky patologickej agresivity, získaniu moci nad poškodeným a stále

presadzovanie seba ako patologickej osobnostnej črty. Takéto skutočnosti u neho neboli zistené a v tejto súvislosti poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 7Tdo/725/2024. Obdobný trestný čin v obdobnej právnej úprave je v Čechách v sadzbe 2 až 8 rokov. Zásady trestania a trestné sadzby zmenené na Slovensku v roku 2006 viedli k drakonickým trestom, čo sa čiastočne zmenilo poslednou novelizáciou Trestného zákona v roku 2024. Došlo k úprave niektorých trestných sadzieb a úprave zásad ukladania trestov a k všeobecnému zmierňovaniu trestov, ktoré majú byť ukladané za trestné činy. Právna úprava §-u 208 určuje trestné sadzby, ktoré sú aj podľa slovenského práva neprimerane prísne v porovnaní s inými trestnými činmi, ako aj trestnými činmi proti ľudskej dôstojnosti, ale aj trestnými činmi proti životu a zdraviu. Je bezúhonný občan, ktorý nikdy nemal potrebu presadzovať sa násilím alebo neslušným správaním a pripúšťa, že sa snažil prísne vychovávať svoje deti. Navrhol, aby odvolací súd preskúmal rozhodnutie súdu prvého stupňa, podanému odvolaniu vyhovel a napadnutý rozsudok zrušil a rozhodol vo veci tak, že ho spod obžaloby oslobodí.

Na verejné zasadnutie krajského súdu, o ktorom bol obžalovaný riadne a včas upovedomený, sa obžalovaný nedostavil, prostredníctvom obhajcu predložil písomnú žiadosť o vykonanie verejného zasadnutia v jeho neprítomnosti a preto krajský súd za splnenia podmienok ustanovenia § 293 odsek 7 Trestného poriadku verejné zasadnutie vykonal v neprítomnosti obžalovaného.

Obhajca obžalovaného na verejnom zasadnutí uviedol, že sa pridrižiava písomných dôvodov odvolania a nad rámec dôvodov tam uvedených nič nedoplnil. Navrhol vyhovieť odvolaniu obžalovaného, napadnutý rozsudok zrušiť s tým, aby bol obžalovaný spod obžaloby oslobodený.

Zástupkyňa krajského prokurátora na verejnom zasadnutí uviedla, že odvolacie dôvody obžalovaného nepovažuje za opodstatnené. Súd prvého stupňa v dostatočnom rozsahu a zákonne vykonal dôkazy, tieto vyhodnotil spôsobom uvedeným v § 2 odsek 12 Trestného poriadku, dospel k správnym skutkovým a právnym záverom. Nevidí dôvod na spochybňovanie výpovede poškodenej a svedkov, navyše k týmto sa vyjadrili znaleci z príslušného odboru F. N. a F. N.. Z týchto dôvodov považuje odvolanie obžalovaného za nedôvodné a navrhla ho podľa § 319 Trestného poriadku zamietnuť.

Splnomocnenkyňa poškodenej navrhla rozsudok okresného súdu potvrdiť.

Krajský súd, ako súd odvolací na základe riadne a včas podaného odvolania oprávnenou osobou preskúmal podľa § 317 odsek 1 Trestného poriadku zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako i správnosť postupu konania, ktoré predchádzalo rozsudku a dospel k záveru, že odvolanie obžalovaného je čiastočne dôvodné, avšak výlučne vo výroku o uloženom treste.

Odvolací súd pri preskúmaní správnosti postupu prípravného konania z predloženého dôkazového materiálu zistil, že v tomto konaní bol zadovážený dostatok dôkazov, ktorými boli objasnené všetky základné skutočnosti dôležité pre trestné stíhanie uvedené v ustanovení § 119 odsek 1 Trestného poriadku, ktoré súd I. stupňa potreboval pre svoje rozhodnutie. Pri vykonávaní dôkazov orgány činné v tomto konaní postupovali podľa príslušných ustanovení Trestného poriadku.

Súd I. stupňa na hlavnom pojednávaní pri vykonávaní dôkazov postupoval podľa ustanovení Trestného poriadku upravujúcich spôsob vykonávania dôkazov v trestnom konaní, pričom sa nedopustil žiadnych podstatných chýb v zmysle § 321 odsek 1 písmeno a/ Trestného poriadku.

Svoje rozhodnutie súd I. stupňa primerane odôvodnil tak, ako mu to ukladajú príslušné ustanovenia Trestného poriadku, keď uviedol, akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov. Stručne a jasne vyložil, ktoré skutočnosti vzal za dokázané a o ktoré dôkazy oprel skutkové zistenia. Z odôvodnenia rozsudku je tiež zrejmé, ako sa okresný súd vyrovnal s obhajobou obžalovaného a akými právnymi úvahami sa spravoval pri posudzovaní jeho konania v otázke viny a pri ukladaní trestu.

Pokiaľ ide o skutkové zistenia vyjadrené v skutkovej vete napadnutého rozsudku, aj krajský súd sa stotožňuje s úvahou súdu I. stupňa, že vykonaným dokazovaním je bez dôvodných pochybností preukázané, že skutku sa dopustil obžalovaný konaním popísaným v skutkovej vete napadnutého rozsudku. Medzi konaním obžalovaného a vzniknutým následkom existuje príčinná súvislosť. Krajský súd sa stotožňuje so záverom súdu I. stupňa o preukázaní zavinenia obžalovaného, poukazujúc pritom

na vyhodnotenie dôkazov súdom I. stupňa v odôvodnení napadnutého rozsudku, ktoré zodpovedajú ustanoveniu § 2 odsek 12 Trestného poriadku a v ktorom sa súd I. stupňa vysporiadal s dôkazmi, na základe ktorých mal zavinenie obžalovaného za preukázané. Taktiež sa vysporiadal s obhajobou obžalovaného. Svoje úvahy súd I. stupňa správne založil na výpovedi poškodenej, ktorá bez podstatných rozporov tak v prípravnom konaní ako aj na hlavnom pojednávaní veľmi presne a podrobne popísala správanie obžalovaného v období uvedenom vo výroku napadnutého rozsudku. K odvolacím námietkam obžalovaného o tzv. naučenej a účelovej výpovedi poškodenej, krajský súd udáva, že ani z jedného dôkazu vykonaného na hlavnom pojednávaní nevyplýva záver o účelovosti, resp. naučenej výpovedi poškodenej. Poškodená veľmi presne, tak časovo ako aj z hľadiska charakteru konkrétneho konania obžalovaného, popísala jeho konanie, ktoré vyvrcholilo dňom 06.07.2019, kedy obžalovaný na poškodenú zaútočil fyzicky tak, že jej spôsobil zranenie vo forme zlomených rebier, pričom toto zranenie bolo riadne objektivizované lekárskou správou a až na základe tohto zranenia poškodená oznámila konanie obžalovaného. Skutočnosť, že to bola iná osoba, ktorá zavolala príslušníkov polície a príslušnú organizáciu zaoberajúcu sa pomocou obetiam trestných činov, ešte neodôvodňuje úvahu o naučenej výpovedi poškodenej. Práve táto skutočnosť, t.j. že poškodená konanie obžalovaného neohlásila sama počas tak dlhého obdobia, zodpovedá práve charakteru jej osobnosti hodnotenej znaleckým posudkom. Poškodená presne popísala, že konanie obžalovaného začalo v roku 2012 a toto konanie, okrem neprimeraného správaniu vo vzťahu k ich spoločným deťom, spočívalo vo vzťahu k jej osobe jednak verbálnym násilím vo forme urážok a znevažovania jej osoby a opakovaným fyzickým násilím. Výpoveď poškodenej ako priameho dôkazu navyše korešponduje s ďalšími dôkazmi vykonanými na hlavnom pojednávaní a to predovšetkým výpoveďou svedka L. C., ktorý popísal konanie obžalovaného, ktoré vnímal osobne, síce pred obdobím, ktoré je uvedené v skutkovej vete napadnutého rozsudku, avšak toto konanie predchádzalo konaniu obžalovaného a vypovedal o fyzickom násilí na poškodenej aj v období, ktoré predchádzalo roku XXXX. O násilí na poškodenej, ktoré popisoval tento svedok, mal vedomosť práve od svojej sestry, svedkyne F. C.. Ďalšia výpoveď, s ktorou korešponduje výpoveď poškodenej, je výpoveď svedkyne F. C., ktorá taktiež veľmi podrobne popísala konanie obžalovaného vo forme fyzických a verbálnych atakov na poškodenú, pričom uviedla, že situácia sa zradikalizovala práve v období roku XXXX. Svedkyňa popísala formu konania obžalovaného ako verbálne a fyzické ataky na poškodenú dokonca aj v čase, keď obžalovaný s poškodenou už nežili v spoločnej domácnosti. Svedkyňa uviedla, že aj v čase, keď s poškodenou nebývala, videla na poškodenej následky fyzických atakov zo strany obžalovaného. Svedkyňa uviedla, že síce väčšinou nebola fyzicky prítomná pri verbálnych a fyzických atakoch obžalovaného, avšak, keď už poškodená veľmi plakala, povedala obžalovanému, aby už prestal, tak prišla a obžalovaný odišiel, alebo jej povedal, že má ísť do izby. Svedkyňa uviedla, že z tohto dôvodu pociťovala úzkosť a beznádej, že poškodenej ako matke nevedela pomôcť a uviedla, že poškodená reagovala na útok otca plačom a bola rada, že sa to skončilo a tvárila sa, akoby sa nič nestalo, čo taktiež zodpovedá znaleckému záveru o charaktere jej osobnosti. Uviedla, že poškodená mala zo správania otca strach. Ďalším dôkazom, ktorý korešponduje s výpoveďou poškodenej, je záver znaleckého posudku z odboru psychológia, z ktorého vyplýva, že poškodená má zachované percepčné a kognitívne funkcie, ktoré jej umožňovali správne vnímať, zapamätať si a reprodukovat' prežitú udalosť a sú zachované pozitívne znaky všeobecnej vierohodnosti. V čase vyšetrenia poškodenej bol úbytok intelektu 11,36, čo je pod hranicou hraničnej hodnoty, kedy sa konštatuje prítomnosť znakov organického poškodenia centrálného nervového systému. Tento úbytok teda nedosahuje mieru ovplyvnenia rozumových a vnímacích schopností do takej miery, že to zasahuje do kognitívnych funkcií zodpovedných za schopnosť vnímať, zapamätať si a reprodukovat' prežitú udalosť. Znalčka uviedla, že daný percentuálny úbytok je pod hranicou významnosti. Navyše, významný je záver znalkyne, že u poškodenej bol najväčší úbytok v psychomotorických funkciách, tzn. ucho, oko a motorika. Z daného možno vyvodit' záver, že žiadny dôkaz nespochybňuje schopnosť obžalovanej vypovedať o prežitých udalostiach, ktorá by bola spochybnená jej zdravotným stavom. Navyše takýto záver nemožno vyvodit' ani z obsahu výpovede poškodenej na hlavnom pojednávaní, ktorá je konzistentná, logická. Z obsahu výpovede je zjavné, že poškodená sa riadne orientuje v čase, vypovedá podrobne a z obsahu tejto výpovede nemožno vyvodit' záver, že by bola poškodená v akejkoľvek forme dezorientovaná, na otázky riadne odpovedala, pochopila ich význam a jej výpoveď má logickú súvislosť. Ďalšími dôkazmi, s ktorými korešponduje výpoveď poškodenej, je výpoveď svedkyne P. K., ktorá okrem podrobného popisu charakteru spoluzítia obžalovaného a poškodenej, o ktorých mala vedomosť od spoločných detí obžalovaného a poškodenej, uviedla, že poškodená mávala dosť často viditeľné modriny a uviedla, že to má od obžalovaného. Napriek tvrdeniam obžalovaného o psychických problémoch svedkyne K., ktorá, podľa jeho tvrdení, spochybňuje vierohodnosť jej výpovede, krajský súd zdôrazňuje, že žiadny takýto dôkaz nebol v konaní vykonaný. Tieto skutočnosti

potvrdila aj svedkyňa Q. R., aj táto svedkyňa vo svojej výpovedi potvrdila znaky fyzického násillia na poškodenej.

Obdobie, po ktoré obžalovaný páchal skutok, odôvodňuje kvalifikáciu konania obžalovaného, ako konania, ktorého sa dopúšťal po dlhý čas, k čomu krajský súd udáva, že pod pojmom týranie nemôže ísť o jednorazové konanie, ktoré pozostáva napr. len z ojedinelých nadávok či urážok, prípadne z ojedinelého fyzického útoku na poškodenú. Musí ísť o trvalejšie konanie, ktoré sa pravidelne opakuje a spôsobuje, práve pravidelnosťou tohto opakovania, poškodenej osobe psychické, prípadne fyzické útrapy a vyznačuje sa určitou hromadnosťou útokov voči poškodenej osobe, medzi ktorými môže byť určité časové obdobie, keď páchatel neútočí a teda na naplnenie pojmu týranie nie je nutné, aby páchatel útočil neustále. Práve opakovanosť týchto útokov, ktoré sa vyznačovali hrubším a zjavne necitlivým zaobchádzaním veľmi dôsledne vyplýva práve z výpovede poškodenej, ktorá podrobne opísala jednotlivé ataky obžalovaného na jej osobu a s výpoveďou poškodenej korešpondujú aj iné priame dôkazy a to výpoveď svedka L. C., F. C., svedkýň K. a R. a záverom znaleckého posudku znalkyne F. N..

Krajský súd si uvedomuje, že k naplneniu znakov týrania nepostačuje napr. uplatňovanie dominancie vo vzťahu jedným z partnerov, poprípade nedostatok empatie, resp. tzv. asymetrický vzťah medzi partnermi a ani neuspokojivé a konfliktné partnerské spolužitie, ktoré pre jedného z partnerov znamená traumatické prežívanie, avšak v konkrétnom spolužití obžalovaného a poškodenej, okrem dlhodobého konfliktného spolužitia a verbálnych atakov obžalovaného na poškodenú, ktorých úmyslom a účelom bolo poníženie osobnosti poškodenej, dochádzalo zo strany obžalovaného aj k dlhodobo opakovaným fyzickým atakom na poškodenú a v danom prípade išlo o kombináciu psychického týrania a ďalších foriem týrania a to konkrétne fyzického, ekonomického útlaku a taktiež sociálnej izolácii a preto možno konštatovať, že v danom prípade išlo o takú intenzitu sústavného konania obžalovaného, že práve kombinácia jeho konania sa vyznačovala hrubým, necitlivým zaobchádzaním, ktoré spôsobilo poškodenej osobe psychické a fyzické útrapy. Je zjavné z charakteru osobnosti poškodenej, že táto nebola schopná na negatívne prejavy obžalovaného dostatočne účinne reagovať a prejavil' vzdor, ktorý prejavila v podstate až tým, že odišla zo spoločnej domácnosti, avšak takéto konanie obžalovaného pokračovalo aj po tomto období a skončilo v podstate až fyzickým atakom dňa XX.XX.XXXX a v podstate výlučne tým, že konanie obžalovaného bolo oznámené príslušným orgánom.

Z týchto dôvodov preto krajský súd dospel k záveru, že zavinenie obžalovaného na spáchaní skutku je bez dôvodných pochybností preukázané a preto neakceptoval odvolacie námietky obžalovaného. K tvrdeniam obžalovaného, že záver znaleckého posudku znalkyne L. O. v podstate vyvracia možnosť jeho správania ako agresora, krajský súd udáva, že zo záveru tejto znalkyne vyplýva aj hodnotenie osobnosti obžalovaného ako osobnosti, u ktorej v záťažových alebo konfliktných situáciách a pri náraste frustrácie možno predpokladať pohotovosť k afektívnej labilitate aj s prípadným zlyhaním modulácie, je naznačená tendencia k dominancii.

Z vyššie uvedených dôvodov preto súd I. stupňa konanie obžalovaného správne kvalifikoval ako zločin týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 odsek 1 písmeno a/, odsek 3 písmeno d/ Trestného zákona, pretože obžalovaný blízkej osobe spôsoboval fyzické utrpenie a psychické utrpenie, ktoré ohrozovalo jej fyzické a psychické zdravie a čin spáchal závažnejším spôsobom konania a to po dlhší čas. Následok na osobnosti poškodenej je preukázaný záverom vyššie citovaného znaleckého posudku, z ktorého vyplýva, že dôsledkom konania poškodená uverila svojej menejcennosti a nesamostatnosti, došlo u nej k obmedzeniu schopnosti prežívať radosť a zgeneralizoval sa u nej pocit negatívneho očakávania a voči agresívnym prejavom obžalovaného sa stala apatickou a ľahostajnou, vrátane vlastného utrpenia.

Po preskúmaní výroku o treste krajský súd zistil, že súd I. stupňa nesprávne postupoval podľa zákona účinného od 06.08.2024, pretože podľa ustanovenia § 2 odsek 1 Trestného zákona, trestnosť činu sa posudzuje a trest ukladá podľa zákona účinného v čase, keď bol čin spáchaný. Ak v čase medzi spáchaním činu a vynesením rozsudku nadobudnú účinnosť viaceré zákony, trestnosť činu sa posudzuje a trest ukladá podľa zákona, ktorý je pre páchatela priaznivejší. Z posúdenia konania obžalovaného v skutkovej vete a právnej vete napadnutého rozsudku krajský súd zistil, že súd I. stupňa síce správne posúdil trestnosť činu obžalovaného v súlade s ustanovením § 2 odsek 1 Trestného zákona podľa zákona účinného v čase jeho spáchania, pretože neskorší zákon nie je pre obžalovaného priaznivejší, ba naopak, iné posúdenie konania obžalovaného, t.j. podľa Trestného zákona, t.j. Trestného zákona

účinného od 06.08.2024 by bolo pre obžalovaného nepriaznivejšie, avšak nesprávne použil pri ukladaní trestu Trestný zákon účinný od 06.08.2024, pretože neaplikoval ustanovenie § 38 odsek 3 Trestného zákona účinného do 05.08.2024. Vzhľadom na to, že u obžalovaného prevažuje pomer poľahčujúcich okolností a zákon účinný od 06.08.2024 neumožňuje zníženie hornej hranice zákonnej trestnej sadzby tak, ako je tomu v prípade Trestného zákona účinného do 05.08.2024, konkrétne v ustanovení § 38 odsek 3 tohto zákona.

Z týchto dôvodov preto krajský súd zrušil napadnutý rozsudok vo výroku o uloženom treste podľa § 321 odsek 1 písmeno b/, písmeno d/, odsek 3 Trestného zákona. Obžalovanému podľa § 322 odsek 3 Trestného poriadku, zohľadniac kritériá rozhodné pre určenie druhu trestu a jeho výmere podľa § 34 Trestného zákona a to najmä spôsob spáchania činu, jeho následok, poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písmeno j/ Trestného zákona, t.j. že viedol pred spáchaním trestného činu riadny život, a teda osobu obžalovaného, uložil trest odňatia slobody podľa § 208 odsek 3 Trestného zákona účinného do 05.08.2024. Týmto postupom mu ukladal trest odňatia slobody pri nezistení priťažujúcej okolnosti podľa § 37 Trestného zákona, teda postupom podľa § 38 odsek 2, odsek 3 Trestného zákona, znížiac hornú hranicu trestnej sadzby určenú ustanovením § 208 odsek 3 Trestného zákona o jednu tretinu. Obžalovanému teda ukladal trest v sadzbe 7 rokov a 12 rokov a 4 mesiace. Vzhľadom na osobu obžalovaného, ktorý doteraz nebol súdne trestaný a skutočnosť, že od spáchania skutku uplynulo obdobie šiestich rokov, počas ktorých sa obžalovaný nedopustil žiadnej protiprávnej činnosti, uložil obžalovanému trest za použitia mimoriadneho zmierňovacieho ustanovenia podľa § 39 odsek 1, odsek 3 písmeno d/ Trestného zákona, pod dolnú hranicu zákonom určenej trestnej sadzby v trvaní 5 rokov. Vzhľadom na charakter konania obžalovaného a to kombináciu fyzického a psychického násillia na poškodenú, ktorá je navyše zdravotne znevýhodnenou osobou a dlhodobosť jeho konania, bolo nevyhnutné uloženie trestu odňatia slobody spojeného so samotným jeho výkonom bez podmieneného odkladu výkonu tohto trestu. Za splnenia kritérií ustanovenia § 48 odsek 2 písmeno a/ Trestného zákona ho na výkon trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia

Takto uložený trest obžalovanému je podľa krajského súdu primeraný a zodpovedajúci zákonu.

Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný ďalší riadny opravný prostriedok.